

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 2297

гр. София , 25.08.2021 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 13-ТИ ТЪРГОВСКИ в закрито заседание на двадесет и пети август, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Анелия Цанова
Членове: Христо Лазаров
Николай Ст. Метанов

като разглежда докладваното от Николай Ст. Метанов Въззивно частно гражданско дело № 20211000501655 по описа за 2021 година

Производството е по чл.274, ал.1, т.2 ГПК, вр. чл.130, изр.2 ГПК.

Образувано е по частна жалба вх.№288513 от 08.03.2021г. по описа на Софийски градски съд на „УниКредит Булбанк“ АД, ЕИК 831919536, чрез старши юрисконсулт К. А., против определение № 263103 от 15.02.2021г., постановено по гр.д. №5231/2018г. по описа на Софийски градски съд, гражданско отделение, 23 –ти състав, с което е прекратено, на основание чл. 147, ал.1 ЗЗД, производството по гр.д. № 5231/2018 г. по описа на СГС поради недопустимост на предявения от „УниКредит Булбанк“ АД, с ЕИК № 831919536, срещу Е. Р., роден на *****, гражданин на Република Италия с паспорт №*****, издаден на 29.10.2013 г., валиден до 28.10.2023 г. и местожителство в гр. Силеа (ТВ), ул. „****“ № **, местност ***, чрез назначения му особен представител - адвокат В. Г. от САК, със съдебен адрес: гр. София, бул. България № 81, вх. В, ет.8, иск с правно основание чл. чл.415, ал.1, т.3 ГПК за присъждане на сумата от 200 000 лева, представляваща просрочена главница по Договор за банков кредит - овърдрафт № 101/08.07.2016г., Анекс № 1/08.07.2017г. и Анекс № 2/07.08.2017 г. и Общи условия, при които УниКредит Булбанк АД предоставя кредити на лица, осъществяващи стопанска дейност, ведно със законна лихва от датата на подаване на заявлението (10.01.2018 г.) до окончателното изплащане за което е издадена заповед за изпълнение от 02.03.2018г. по реда на чл. 417 ГПК по ч.гр.д.№ 541/2018 г. на Пловдивски районен съд.

Жалбоподателят твърди незаконосъобразност и необоснованост на обжалваното определение, по подробно изложени съображения, като иска отмяната му.

В срока по чл.276, ал.1 ГПК „УниКредит Булбанк“ АД, с ЕИК № 831919536, не представя отговор на частната жалба.

Софийският апелативен съд, след като обсъди доводите на жалбоподателя и прецени данните по делото, установи следното:

Производството пред Софийски градски съд е образувано по искова молба вх. №54783 от 19.04.2018г. на СГС подадена от „УниКредит Булбанк“ АД, ЕИК 831919536, срещу Е. Р., роден на *****г., гражданин на Република Италия с паспорт №*****, издаден на 29.10.2013г., валиден до 28.10.2023 г. и местожителство в гр. Силеа (ТВ), ул. „***“ № **, местност ***, с искане за осъждане на ответника да му заплати сумата от 200 000 лева, представляваща просрочена главница, ведно със законна лихва от датата на подаване на заявлението (10.01.2018 г.) до датата на погасяването ѝ и направените разноски в заповедното производство в размер на 4 000лв., съставляващи цялото вземане по Договор за банков кредит - овърдрафт № 101/08.07.2016г., Анекс № 1/08.07.2017г. и Анекс № 2/07.08.2017г. и Общи условия, при които УниКредит Булбанк АД предоставя кредити на лица, осъществяващи стопанска дейност.

Ищецът е основал иска си на Договор за банков кредит - овърдрафт № 101/08.07.2016г., Анекс № 1/08.07.2017г. и Анекс № 2/07.08.2017 г. и Общи условия , при които УниКредит Булбанк АД предоставя кредити на лица, осъществяващи стопанска дейност, с който „УниКредит Булбанк“ АД е предоставило банков кредит на „ДИЕФФЕ ФЕШЪН“ ООД, ЕИК 202284238, в качеството му на „кредитополучател“. На основание чл.121 - 127 ЗЗД, в изпълнение на задълженията на кредитополучателя, по Договора за кредит отговаря солидарно и длъжника Е. Р., италиански гражданин с паспорт № *****. Съгласно т.2 от Договора за кредит овърдрафтът, който се предоставя е в размер до 200 000 лева за оборотни средства. Падежът на кредита е настъпил на 08.09.2017г. съобразно т.7 от Анекс № 2 от 07.08.2017г., а длъжникът не е изпълнил задължението си да върне заетата сума. С оглед горното банката подала заявление за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл.417 ГПК срещу двамата длъжници, което е уважено срещу кредитополучателя, но спрямо ответникът е постановен отказ за издаване на заповедта.

За да постанови обжалваното определение градският съд е приел, че видно от представения договор за кредит, ответникът има качеството на солидарен длъжник, без да е конкретизирано на какво точно основание възниква солидарната отговорност, както и че следва да се произнесе за съществуването, съответно правата и задълженията на страни по договора, като установи и вида на същия.

След съобразяване на представените писмени доказателства, съдът е приел, че ответникът има качеството на поръчител по смисъла на чл. 138 и следващите от ЗЗД: с исковата молба ищецът заявява, че е предоставил процесните финансови средства на ДИЕФФЕ ФЕШЪН ООД за осъществяване на стопанска дейност в качеството му на кредитополучател; заключението на приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза потвърждава това твърдение, като сочи, че цялата сума е предоставена по банкова сметка на

дружеството; съобразено е решение № 24/03.04.2013 г. по т.д. № 998/2011 г. на I т.о. на ВКС.

Въз основа на горното, съдът е счел, че ответникът не е получил сумата по кредита и неговото участие в договора има за цел единствено и само да обезпечи изпълнението на задълженията на главния длъжник- дружеството, чийто управител е, поради което намират приложение не правилата по чл.101 ЗЗД, а тези по чл.138 и следващите от ЗЗД и в частност това на чл.147, ал.1 и ал.2 ЗЗД.

Първоначално договорения краен срок за връщане на предоставената в заем сума е определен на 08.07.2017г. Впоследствие са налице две допълни споразумения, с които този срок е удължен, но тези анекси не са подписани от ответника, в личното му качество, а единствено в качеството на представляващ и управляващ дружеството кредитополучател - подписът е положен върху печата на дружеството, което говори, че лицето подписва не в лично качество, а като изразяващ волята на юридическо лице] положен е само един подпис, от което следва, че приетото продължаването на срока за изпълнение на задължението не обвързва поръчителя по изричното правило на чл.147, ал.2 ЗЗД и за начало на преклузивния срок, предвиден в чл.147, ал.1 ЗЗД, е приет първоначално уговорения падеж, а именно - 08.07.2017 г.

Представените материали по гр.д. № № 541/2018 г. по описа на Пловдивски районен съд установяват, че заявлението за издаване на заповед за изпълнение е подадено на 10.01.2018 г., а крайният срок за това, съобразно чл.147, ал.1 ЗЗД, е бил до 08.01.2018г. Доколкото ищецът е пропуснал да предяви вземането си срещу длъжника в преклузивния срок, според съда претенцията му срещу поръчителя е преклудирана и предявеният иск е недопустим.

При така установените обстоятелства, съдът прие следното от правна страна:

Частната жалба е процесуално допустима. Атакуваното определение подлежи на обжалване и жалбоподателят е легитимиран да обжалва същото /чл.130, изр.2 ГПК/. Частната жалба е подадена в срока по чл.275, ал.1 ГПК, и е съобразена с изискванията на чл.260 ГПК, вр.чл.275, ал.2 ГПК.

Разгледана по същество, частната жалба е основателна.

Настоящият състав на съда не споделя изводите на първоинстанционния съд за недопустимост на предявеният иск, по изложените мотиви.

При спор между страните относно съдържанието на процесния договор, съдът е длъжен да търси действителната обща воля на страните, като приложи правилата за тълкуване на договорите, съгласно чл.20 от ЗЗД – отделните уговорки трябва да се тълкуват във връзка едни с други и всяка една да се схваща в смисъла, който произтича от целия договор, с оглед целта на договора обичаите в практиката и добросъвестността.

С отговора на исковата молба ответникът, чрез особенният си представител, поддържа, че макар да е посочен като „солидарен длъжник“ в процесният договор, следва да отговаря, като „поръчител“, който извод е споделен от градският съд, според настоящият състав на съда неправилно.

Това е така, тъй като ответникът, а и първоинстанционният съд, обосновавайки този свой извод не са приложили правилата на чл.20 ЗЗД – не са тълкували отделни уговорки от договора по посочения в закона начин, за да достигнат до действителната обща воля на страните, а са разсъждавали абстрактно върху характеристиките на поръчителството и солидарната съзadълженост. Липсва позоваване на конкретни уговорки между страните по процесният договор, и последващите анекси, които тълкувани по правилата на чл.20 ЗЗД да обосноват извод за наличието на поръчителство, а не за солидарна отговорност, възникнала на основание чл. 304 ТЗ, вр. с чл.101 ЗЗД, както е посочено в договора. Като съобрази горното и обстоятелството, че по процесният договор за кредит ответникът се е задължил, като „солидарен длъжник по смисъла на чл.304 ТЗ, вр. с чл.101 ЗЗД“, като в този смисъл са и разпоредбите на т.9.1.3, т. 9.2.4.,б. „б“, б.,„в“, т. 15,3 и т. 16.3 от договора, настоящият състав на съда приема, че действителната обща воля на страните не установява задължаването от страна на ответникът като поръчител по процесния договор за кредит, съответно в случая не следва да се следи за срока по чл.147, ал.1 ГПК. Обстоятелството, че процесната сума е постъпила по банкова сметка на дружеството – кредитополучател, а не по сметка на ответникът, което е установено от експертизата по делото, не променя горният извод, тъй като по никакъв начин не изключва възможността задължението от страна на ответникът да е поето на основание чл.304 ТЗ, вр. с чл.101 ЗЗД. Този извод на съда не е в противоречие с цитираната в прекратителното определение практика на ВКС по приложението на чл.20 ЗЗД, тъй като същата е приложима при противоречие между отделни уговорки в договора /Решение № 105 от 30.06.2011г. на ВКС по т.д.№ 944/2010г., II т.о., ТК/, каквото в случая не се твърди, а и не се установява.

След като в случая ответникът не се е задължил като поръчител по процесният договор за кредит и съдът не следва служебно да следи за спазването на преклузивният срок по чл.147, ал.1 ГПК, с изтичането на който е мотивирано прекратителното определение, неправилно градският съд е счел за недопустим предявения иск и е прекратил производството по делото.

Поради несъвпадане на крайните изводи на градския и апелативния съд обжалваното определение следва да бъде отменено, като неправилно и законосъобразно, а делото бъде върнато за продължаване на съдопроизводствените действия.

Воден от тези мотиви, Софийският апелативен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 263103 от 15.02.2021г., постановено по гр.д.№5231/2018г. по описа на Софийски градски съд, гражданско отделение, 23 –ти състав.

Връща делото на Софийски градски съд за продължаване на съдопроизводствените действия.

Определението не подрежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____